

УДК 32.001

ЛЕГІТИМНІСТЬ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ: МІЖ ПРИВАТНИМИ ТА СУСПІЛЬНИМИ ІНТЕРЕСАМИ

Лілія Яковлева

*Одеський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентіві України,
кафедра регіональної політики та публічного адміністрування
вул. Генуезька, 22, 65010, м. Одеса, Україна*

Статтю присвячено дослідженню легітимності публічної влади, яка формується у просторі політичної взаємодії індивідуальної та колективної дії. Зазначено, що формування раціональної основи легітимності демократичної влади залежить від політичної взаємодії між приватними та суспільними інтересами. Доведено, що легітимність публічної влади досягається у разі забезпечення балансу між полюсами приватного та публічного.

Ключові слова: легітимність влади, демократична легітимність, приватний інтерес, індивідуалізм, харизма, публічна влада, поліс, колективна дія.

Постановка проблеми. Перед українським суспільством на сучасному етапі розвитку постає велика кількість викликів політичного, безпекового, соціально-економічного, морального та культурного характеру. Деякі з них пов'язуються із загальносвітовими процесами, що впливають на конфігурацію легітимності публічної влади та визначають її майбутні тренди: глобалізацією (появою глобального фінансового ринку), «інформаціоналізацією» (М. Кастельс) та «мондіалізацією» (Г. Девіс, Е. Глісан) багатьох сфер суспільного життя, появою «постстандартизованого» розуму. Інші виклики зумовлені історично та є похідними від проблем минулого, які так і не знайшли вирішення у сучасному політичному процесі в Україні: подолання тоталітарної спадщини та незавершеність демократичного переходу, необхідність модернізації публічного адміністрування та демонополізації економіки, формування громадянського суспільства тощо.

Однією з головних проблем у взаємодії влади та суспільства протягом усіх років незалежності залишається забезпечення легітимності публічної влади в Україні. Делегітимація влади, як заперечення її авторитету (права на владу певних індивідів чи груп) з боку суспільства, виражається у незгоді громадян із діями влади, розчаруванні у політиках та політиці у цілому, має наслідком відмову визнавати владні повноваження органів державної влади, чинити опір їх діям. Хвилі делегітимації влади у 2004 та 2013–2014 рр. створювали найбільші політичні кризи в Україні та спричиняли масові громадські протести. У ці періоди фіксується високий рівень соціальної аномії, що є вкрай небезпечним, бо загрожує поширенням деструктивної поведінки, зростанням насильства.

У центрі дослідження легітимності публічної влади мають знаходитись відносини між публічним та приватним у політиці та владі, окреслення цих сфер та аналіз їх історичної генези. Виходячи з того, що «...людська влада існує та відтворює себе виключно на основі права на владу, яким вона самообґрунтовується у своїй дійсності» [6, с. 187], С. Пролеєв наголошує на визначальній ролі «...легітимності влади як необхідної умови її ефективного функціонування» [6, с. 191].

Актуальність дослідження легітимності публічної влади зумовлена специфікою сучасного політичного процесу: своєрідним поєднанням модернізації публічного управління, демократизації пострадянського режиму, активізації громадянського суспільства (усвідомленням необхідності посилення впливу «активної громадськості», «публіки», громадської думки на владу) з необхідністю посилення обороноздатності країни та забезпечення безпеки в умовах збройного конфлікту. Відповідь на всі ці виклики потребує досить суперечливих дій: з одного боку, централізації влади та встановлення жорстких вертикальних зв'язків задля підвищення її ефективності, а з іншого – транспарентності влади, як складника демократизації, посилення ролі горизонтальних комунікацій, розвитку приватної ініціативи в економіці та політиці.

Маятник політичного вибору моделі легітимності публічної влади коливається між тоталітаризмом і анархією, колективізмом та індивідуалізмом, між тотальністю комуністичної «соціальності» (О. Зінов'єв) та анархією індивідуальної егоїстичної поведінки, яка не рахується із жодною владою, не визнає жодних авторитетів. Ці крайнощі є однаково небезпечними для майбутнього України.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідження публічної влади пов'язуються із визначенням сутності понять «публічне» та «влада». У роботах вітчизняних дослідників представлено аналіз «публічної політики», «публічного управління та адміністрування», «публічної влади». Ідеться про праці Е. Афоніна, С. Борисевича, Н. Нанівської, С. Наумкіної, І. Рейтеровича, С. Ситнік, С. Телешуна, В. Тергички, О. Чальцевої, ін.

У соціальних науках одне із основних завдань виступає виявлення тотожностей та відмінностей у досліджуваних об'єктах. І більшість робіт українських авторів побудована на дослідженні відмінностей у парі «державна / публічна» політика, «державна / публічна» влада. У політологічних дослідженнях недостатньо уваги приділяється дихотомії «приватне / публічне», «індивідуальне / колективне». Адже трансформації публічної влади в Україні на сучасному етапі відбуваються не лише у контексті реформування державного управління, а й одночасно із справді революційним розширенням приватної сфери. Приватна власність, індивідуальна політична дія, політична активність, приватна ініціатива відіграють значну роль у політичних процесах, економіці, становленні громадянського суспільства.

В Україні осмислення феномена публічної влади, її легітимності представлено у працях М. Тура, С. Пролєєва, М. Поповича, Л. Ситниченко, О. Білого, С. Рябова, Є. Бистрицького, О. Дем'янчука, Р. Кобця, О. Рафальського, О. Фісуна та ін. У вимірі легітимності інститутів публічної влади проблема досліджується у публікаціях О. Бандурки, В. Погорілко, В. Полохало, А. Колодій, Ф. Рудича, М. Томенка, В. Шевчука та ін.

На думку С. Пролєєва, «...концепт влади є однією з ключових основ розуміння не тільки соціальності, а й буття людини від самого початку західної метафізики й протягом усієї її двадцятип'ятисторічної історії... класична модерна думка здійснила редукацію влади до раціональної соціальності, тим самим зробивши тему влади «прихованою» і здебільшого локалізованою у схематиці соціально-політичної функціональності... в сучасному філософському дискурсі зростає як вага потестарної проблематики, так і значущість концепту влади як теоретичного пояснювального засобу» [5, с. 3–4].

Погоджуючись із цим твердженням, вкажемо на недостатню увагу дослідників до легітимності публічної влади як однієї із важливих складових частин конституювання сфер публічного та приватного, що завжди балансує між волюнтаризмом індивідуальної поведінки та тотальністю колективістського суспільства.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Мета статті – дослідити легітимність публічної влади, яка формується у просторі політичної взаємодії індивідуальної та колективної дії.

Виклад основного матеріалу дослідження. Концепт «публічна влада» характеризує реалізацію принципу підзвітності влади перед громадянами та контролю влади з боку громадянського суспільства («резонуючої публіки», за Ю. Габермасом [1]). Публічність влади інтерпретується як її діяльність в інтересах громадськості, політично найбільш активної та інформованої частини суспільства. Упровадження політики в інтересах громадян, соціальних груп та суспільства у цілому – це основна вимога демократії як типу політичного режиму. Демократичне урядування неможливе без легітимної публічної влади. У дослідженнях легітимності необхідно враховувати, що здійснення публічної влади передбачає не тільки вибір між визначеними раціонально альтернативами, а й необхідність синтезу різних варіантів, інтересів, сил.

Легітимність влади визначається у процесі взаємодії індивідів та соціальних груп. Коли ми дивимось на легітимність як результат або діяльності індивідів, або інтеракції спільнот у процесі забезпечення легітимності влади, то це не лише точка зору дослідника на політику, її/його наукові вподобання.

Осмислення проблеми забезпечення легітимності публічної влади можна реконструювати на різних історичних етапах. В епоху Античності концептуалізації влади у полісі, визначенню сутності та призначення держави і політики присвячено праці Платона й Аристотеля. У Римському праві проводиться чітке розрізнення між приватним та публічним: «Публічне право – це те, що стосується римської держави, приватне – відноситься до користі окремих громадян» [9].

Починаючи з епохи Просвітництва (XVII – XVIII ст.), дискусії щодо розмежування та/або діалектичної єдності публічного та приватного у праві, політиці та владі пов'язуються з переосмисленням теологічної парадигми, запереченням церковних догматів Середньовіччя. Концепцію держави, яка здатна стримувати егоїзм індивідів пропонує Т. Гоббс, теорію розподілу влади, яка ґрунтується на рівності вільних індивідів розробили Дж. Локк і Ш. Луї де Монтеск'є, теорію суспільного договору, як асоціацію рівних індивідів – Ж.Ж. Руссо. На особливу увагу заслуговують філософські візії І. Канта (свобода індивіда як основа правової держави) та Г.-Г. Гегеля (концепція громадянського суспільства, діалектика приватного та публічного).

У період становлення модерністського розуміння відносин влади та суспільства дихотомія публічного та приватного у відносинах влади досліджується у працях Дж. Мілля, К. Маркса, О. Шпенглера, Е. Дюркгейма, Ф. Тьоніса, В. Зомбарта, Г. Зіммеля, М. Вебера, К. Шміта та ін.

У другій половині XX століття проблеми легітимності публічної влади висвітлювались у творах Р. Даля, Д. Ронга, М. Кроз'є, Г. Арндт, К. Дойча, Ю. Габермаса, А. Лейпгарта, М. Олсона та ін. Представники Франкфуртської школи (Т. Адорно, М. Горкгаймер, Г. Маркузе та ін.) досліджували проблему впливу соціальної структури тоталітарного суспільства на індивіда, його вибір. Психологічний (З. Фройд, К.Г. Юнг, Е. Фромм, ін.) зосереджувався на виявленні взаємного впливу соціуму та індивіда, взаємозв'язку між соціальними заборонами та індивідуальними бажаннями.

Представники постмодерного напрямку соціальних та політичних досліджень (Ж. Дерріда, Ж.-Ф. Ліотар, Ж. Бодріяр, Р. Рорті та ін.) наголошували на необхідності подолання бінарних опозицій (зокрема «публічне – приватне»), зазначали розмиття кордонів між публічною та приватною сферами.

Основи легітимності влади у контексті розвитку громадянського суспільства та відповіді суспільства на питання «хто має право на владу» в умовах посткомуністичної ситуації розглядаються у роботах Т. Бутирської, Є. Герасименко, В. Ковальчука, С. Кузнецова, І. Мейжис, О. Радченка, О. Старинця, О. Сушинського, О. Хіжняк, Є. Цокура, М. Шульги.

Проблематизація забезпечення легітимності публічної влади зумовлена неоднозначністю понять «приватне» та «публічне», різними інтерпретаціями у межах окремих наукових та культурних традицій. Доволі усталеним є розуміння приватної сфери як відносин між індивідами на рівні родини, друзів. Натомість, у теорії справедливості Дж. Ролза йдеться про «приватне суспільство», у якому індивіди прагнуть реалізувати свої власні, егоїстичні інтереси не шляхом взаємодії один з одним, а протиставляючи себе іншим, суспільству в цілому, загальному благу [7]. У «приватному суспільстві» практично неможливо говорити про легітимність будь-якої влади.

Дискусії між атомістами та холістами, які знайшли продовження у традиціях лібералізму та комунітаризму дозволяють виокремити різноспрямовані політичні процеси: нестримний індивідуалізм, який загрожує легітимності влади, бо спричиняє хаос, атомізацію суспільства й анархію та, з іншого боку, колективізм, який знищує суб'єктність (як пануючих так підлеглих), без якої легітимність неможлива в принципі. Легітимність публічної влади постійно балансує між анархією та тоталітаризмом. Як влучно зазначає С. Пролеєв: «Анархія знищує суспільство іншим способом, ніж тоталітаризм, але так само невідворотна» [6, с. 278].

Мистецтво владарювання полягає в поєднанні доцентрових та відцентрових тенденцій, які завжди загрожують перетворитись відносно влади на анархію або тоталітаризм. Чому? З одного боку, держава, яка спричиняє тоталітарні рухи у суспільстві, врешті-решт стає єдиним «бенефіціаром» (отримувачем вигоди), якщо їй вдається створити тотальну єдність громадян. Від цього – один крок до встановлення тоталітарної влади, адже держава отримує монополію на право турбуватись про таке суспільство, говорити від імені суспільного інтересу. С. Пролеєв зазначає: «Такий приклад – це тоталітарні режими, ідеалом яких є підпорядкування всього суспільного життя здійсненню тотальною утопії, яка стає єдиною і необмежено пануючою силою. Цим знищується аристотелівський сенс суспільства як спілкування; доводячи до максимуму шанси слухняності і покори тотальній волі, тоталітарний режим знищує внутрішню суспільну динаміку і кінець-кінцем унеможливує не тільки розвиток, а й просте самовідтворення суспільства» [6, с. 277–278].

З іншого боку, якщо державі не вдається утримати приватні інтереси, які характеризуються різноспрямованістю, то цілісність суспільства руйнується. З'являється нічим не обмежений простір політичних конфліктів, боротьби між індивідами та групами на взаємне знищення поза правовим полем. У роботі «Анархія, держава і утопія» Р. Нозік указує на те, що головний чинник легітимності влади знаходиться в її обґрунтуванні у моральній площині. Він намагається довести, що держава виникне зі стану повної анархії абсолютно природним шляхом, тому аморальним є існування не будь-якої держави, а лише такої, яка прагне тотального контролю над громадянами. Р. Нозік зазначає, що «... виправданим є існування тільки мінімальної держави, функції якої обмежені вузькими межами... будь-яка держава з більш широкими повноваженнями порушує право людини на особисту свободу від примусу до тих чи інших дій, тому не має виправдання» [3].

У процесі становлення публічної влади в Україні, як комплексу горизонтальних та вертикальних відносин між громадянами та державою, що ґрунтуються на засадах демократії та транспарентності, виникає ціла низка проблем.

По-перше, у зв'язку із достатньо швидкою зміною понять у офіційному, науковому та повсякденному дискурсах виникає проблема із тлумаченням концептів «державна політика», «державне управління», «державна влада» (до яких звикли ще за радянських часів) на поняття, запозичені із тезаурусу демократичних країн: «публічна політика», «публічне управління», «публічна влада». Концепт «публічне управління» вже увійшов до наукового дискурсу і застосовується у переліку галузей знань і спеціальностей, до якого вводиться галузь знань «управління й адміністрування» та спеціальність під назвою «публічне управління й адміністрування» [4]. Зазначимо, що така «заміна» потребує подальшої інформаційної роз'яснювальної кампанії, спрямованої на широкі верстви населення.

По-друге, у пострадянських суспільствах досі є невизначеною межа між приватним та публічним, навіть у повсякденному житті, так само, як в економіці, політиці та управлінні, де якщо і відбувається приватизація (розподіл та перерозподіл) влади та власності радянських часів, то не в інтересах усього суспільства, а на користь вузьких олігархічних груп.

По-третє, слід вказати й на відсутність публічного простору, де б відбувалась постійна комунікація між владою та громадянами. На додачу до централізованого апарату бюрократичного управління, який було сформовано за радянських часів, з'явилися вертикально-інтегровані олігархічні структури, які працюють не на суспільний, публічний інтерес, а відстоюють егоїстичний інтерес власника. Прикладом є ситуація з мас-медіа, які у демократичному суспільстві виконують функцію формування та підтримки простору публічного діалогу, натомість український інформаційний простір фактично поділено між «державними (комунальними)» та «олігархічними» мас медіа [2].

Справжній прорив у дослідженнях межі «публічного» та «приватного» пов'язується із роботами Г. Арендт та Ю. Габермаса. Сучасне розуміння феномену «публічної влади» (public authority) спирається на концепцію «публічної людини» (public man). Її джерела, як уважала Г. Арендт, сягають античних полісів і розвиваються у політичних відносинах, заснованих на громадянстві. І хоча поява публічної сфери відноситься до епохи ранньомодерних суспільств, та окремі її елементи (уявлення про суспільство як цілісність, розуміння громадянства як приналежності політичної спільноти, публічний діалог, колективна легітимність влади тощо) бачимо вже у деяких античних полісах. На думку І. Сурікова, «для політичного життя еллінського світу часів архаїки характерні два виключно важливі процеси. Один можна назвати народженням особистості, а інший – народженням грецького полісу» [8, с. 63].

Перший процес пов'язується з розвитком громадянина (політичної особистості), який прагне проявити себе буквально в усіх сферах, довести свою перевагу на усіх рівнях життєдіяльності полісу. Проте одночасно у межах полісної політичної культури набуває поширення ідея щодо полісу як спільноти. Зокрема в Афіньському полісі «...окремий громадянин живе та користується усіма благами свободи та культури остільки, оскільки існує його поліс та оскільки він є громадянином цього полісу... людина вважається повноцінною лише тоді, коли вона входить у полісний колектив; поза ним вона стає ізгоем, що веде безрадільне існування, яка позбавлена найважливіших прав – політичних» [8, с. 28].

Починаючи з часів полісної демократії, формуються уявлення щодо загальносуспільного призначення (покликання) політики як сфери реалізації та захисту інтересів суспільства, вирішення завдань, пов'язаних із спільним буттям громадян. Незважаючи на те, що влада у полісі реалізується на відстані «протягнутої руки», тобто фактично є міжіндивідуальною взаємодією, в епоху античності з'являється простір реалізації публічної влади, у якій влада постає як політичний феномен. Це зумовлено тим, що громадяни опосередковують свою взаємодію публічним простором, сприймають суспільство не як просту

сукупність індивідів, а як політичну спільноту – постійного Іншого. С. Пролеєв зазначає: «... суспільство виникає не тоді, коли людей багато, а коли з'являється спільність як окремий суб'єкт і визначний учасник (чинник) усіх відносин. Суспільство є там і тоді, де і коли люди не залишаються у своїй безпосередній ідентичності й опосередковують свої дії... інстанцією спільноти» [6, с. 185].

Влада завжди говорить від імені інтересів цілого (держава, нація, клас, спільнота), а індивід намагається захистити свою приватну сферу. У процесі легітимізації публічної влади відбувається (явно чи латентно) боротьба за встановлення кордонів між спільним благом та приватним інтересом. Публічна влада спирається на колективізм, вона апелює до тотальностей. Натомість, парадокс публічної влади полягає у тому, що її легітимність визначається ставленням окремих індивідів, які оцінюють владу, виходячи зі своїх приватних інтересів.

Варто погодитись із тим, що «...примат суспільного цілого робить простір людських відносин публічним продуктом не просто живої колективності, а наслідком співіснування кожного не тільки з другою, третьою і так далі особами, а з постійним Іншим у вигляді суспільства... Цим і утворюється соціальна реальність. У ній відмінність публічного та приватного з'являється як вторинний продукт: публічне як дійсність, цілковито підпорядкована соціальним регламентаціям і суспільним встановленням; приватне – як регіон життя, залишений на власний розсуд особи...» [6, с. 186].

Уже у афінському полісі виникає публічний простір, який відокремлюється від приватних справ кожного окремого індивіда, проте очевидно домінує над ним. Протягом певних історичних етапів переважає колективна легітимність публічної влади. Намагання час від часу встановити тиранію (як режим індивідуального панування лідера, що спирається на харизматичний тип легітимності) є свідченням боротьби між індивідуалізмом та колективізмом.

З одного боку, коли індивідуалізм виходить за певні межі, він починає загрожувати стабільності суспільства, ставленням під сумнів цілісність політичної та соціокультурної системи. Як наслідок нестримного індивідуалізму у політиці з'являється феномен харизматичного панування, до влади приходять тирані.

З іншого боку, як реакція на «нестримний індивідуалізм», у суспільстві поступово формується колективна влада. Спочатку це аристократичне правління, а згодом устанавлюється демократичний устрій. На прикладі полісу це можна проілюструвати так: «...аристократів, котрі відтіснили басилеїв та тиранів відтіснив демос – вся маса громадян» [8, с. 23]. Щодо розуміння поняття «народ» (demos), то «...саме громадяни у своїй сукупності становили народ – сукупність громадян, осіб, які користуються невід'ємними громадянськими, зокрема політичними правами» [8, с. 23].

Цей процес відповідає розумінню легітимності публічної влади як взаємодії колективних сил, великих соціальних груп, через яку твориться та відтворюється цілісність суспільства.

У свою чергу, демократизація призводить до участі в реалізації публічної політики та публічної влади широкого кола індивідів. Громадянин бере участь у формуванні та реалізації влади, бо іншим способом не може забезпечити своє існування та розвиток. У сучасних демократичних державах громадяни беруть активну участь у публічній владі для реалізації своїх різноманітних інтересів. Легітимність публічної влади забезпечується тільки за умов досягнення рівноваги між колективізмом та індивідуалізмом.

Динамічна рівновага між загальним інтересом суспільства, як цілого та приватним інтересом кожного індивіда, між єдністю суспільного цілого та вільним різноманіттям індивідів із їх інтересами є запорукою легітимності публічної влади. Особистість

в ідеалі проявляє себе у нерозривному зв'язку з колективом і не протиставляє себе спільному інтересу.

Протягом усього історичного процесу не знижується рівень протистояння індивідуалістичної та колективістської тенденції суспільного розвитку. Час від часу воно сягає вищого напруження. Наприклад, у ХХ столітті у Європі з'явилися дві тоталітарні потуги: Радянський Союз та нацистська Німеччина. Натомість індивідуалізм сягнув свого розквіту в період після Другої Світової війни у демократичних країнах.

На сучасному етапі широкі можливості участі громадян у політиці сприяють легітимності публічної влади легітимною, перетворюють громадян з об'єкта політичного впливу на суб'єктів. При цьому прийняті громадянами рішення є обов'язковими для виконання органами публічної влади.

Висновки. Таким чином, забезпечення легітимності публічної влади є вкрай важливим і важким завданням для суспільств, які пережили тоталітарний період та знаходяться у ситуації внутрішньополітичного та зовнішньополітичного (цивілізаційного) вибору.

З одного боку, усе ще відчутними є тоталітарні та авторитарні тенденції, які час від часу проявляються у діях влади (патрімоніалізм, намагання обмежити права і свободи, сконцентрувати владу, економічні ресурси) та громадян (патерналізм, спорадичність політичної участі та активності, недостатньо високий рівень політичної культури та відповідальності громадян тощо).

З іншого боку, атомізація суспільства, тяжіння до егоїстичної поведінки («моя хата з краю»), переслідування власного приватного інтересу за рахунок спільної справи.

Говорити про те, що влада легітимна можна лише тоді, коли вдається забезпечити баланс та хитку рівновагу між індивідуалізмом та колективізмом. Легітимна влада (тобто політично «успішне» панування) завжди знаходиться у процесі пошуку оптимального балансу між гомогенізацією суспільства (що політично виражається у тоталітарному режимі) та крайнім ступенем гетерогенності (що виражається у конфлікті індивідів).

Легітимність влади не може бути забезпечена тоді, коли влада сама знищує самоврядування, приватну ініціативу, руйнує механізми самоорганізації індивідів, груп та спільнот. Так само критичною для легітимності влади є інша крайність – несприйняття влади як центру прийняття загальносуспільних рішень, недовіри до неї з боку громадян. Це має наслідком необмежене правилами суперництво, конфлікт «усіх проти всіх». Публічна влада опікується суспільством, покликана реалізовувати суспільний інтерес. Водночас вона має справу з різноманітним приватним інтересом та взаємодією (часто конфліктною) індивідів. Легітимність публічної влади досягається лише у разі забезпечення балансу між полюсами приватного та публічного.

Список використаної літератури

1. Габермас Ю. Структурні перетворення у сфері відкритості: дослідження категорії громадянське суспільство / перекл. з нім. А. Онишко. Львів, 2000. 318 с.
2. Кузьо Т. Чи в Україні справді вільні ЗМІ? Ні, бо її телебачення контролюють маріонетки олігархів. Дитектор медіа. 26 жовтня 2016. URL: <https://detector.media/blogs/article/120030/2016-10-26-chi-v-ukraini-spravdi-vilni-zmi-ni-bo-ii-telebachennya-kontrolyuyut-marionetki-oligarkhiv/>
3. Нозик Р. Анархия, государство и утопия / пер. с англ. Б. Пинскера под ред. Ю. Кузнецова и А. Куряева. Москва: ИРИСЭН, 2008. 424 с. URL: skepdic.ru/wp-content/uploads/2013/05/4263Nozik.anarchy_state_utopia.pdf

4. Про затвердження переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти: Постанова Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2015 р. № 266 / Офіційний сайт Верховної Ради України. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/266-2015-p>
5. Пролєєв С. Феномен влади: сутність, генезис, типи легітимації (соціально-філософський аналіз): атореферат д-ра філос. наук: 09.00.03 / НАН України; Інститут філософії ім. Г.С. Сковороди. Київ, 2006.
6. Пролєєв С.В. Метафізика влади : монографія. Київ: Наук. думка, 2005. 324 с.
7. Ролз Д. Теория справедливости. Новосибирск: Наука, 1995. 470 с. URL: https://baumands.files.wordpress.com/2011/02/24_rawls_theory_of_justice.pdf
8. Суриков И. Аристократия и демос: политическая элита архаических и классических Афин / Фонд Содействия Образованию и Науке, 2009. 256 с.
9. Шевчук Д. Публічне і приватне в горизонті соціального буття людини. Вісник Національного авіаційного університету. Сер. : Філософія. Культурологія. 2011. № 2. С. 76–80. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnau_f_2011_2_19

LEGITIMACY OF THE PUBLIC AUTHORITIES: BETWEEN PRIVATE AND COLLECTIV INTERESTS

Liliya Yakovleva

*Odessa Regional Institute for Public Administration of the National Academy for Public Administration
under the President of Ukraine,
Department of Regional Policy and Public Administration
Genuezka str., 22, Odesa, 65009, Ukraine*

The article is devoted to the research of the legitimacy of public authority, which is formed in the field of the political interaction of individual and collective action. It is noted that the formation of a rational basis for the legitimacy of democratic power depends on the political interaction between private and public interests. It is proved that the legitimacy of public authority is achieved in the case of the enforcement of the balance between the private and public poles.

Key words: legitimacy of power, democratic legitimacy, private interest, individualism, charisma, public authority, policy, collective action.